

FJERDE BOG
TOLDERE OG SYNDERE

I

Jyllands-Ekspressen jog mod København med en halv Times Forsinkelse paa Grund af Taage over Bælterne. Den graa Oktoberdag var gledet over i en farveløs Skumring, og nu var det mørk Aften med en stjerneløs Himmel. Mens Toget dundrede frem mod den rødlige Taageplet i Horisonten, der var København, fejede Lysskæret fra Kupeerne henover vaade Pløjemarker og dryppende Hegn, ramte som et Søgelys en Bondegaards hvide Længer, der et Nu lyste dagklart i Mørket, kastede sig i næste Øjeblik over et Vogterhus og aabenbarede et Køretøj, der holdt stille foran den nedsænkede Vejbom, fløj videre over andre opblødte Marker og vandfyldte Grøfter, over drivende Hegn og en oplyst Stationsbygning, der passeredes med et langt Fløjt.

„Det var Glostrup!“ forlød det gennem de overfyldte Kupeer, hvor man nu begyndte at ryste Døsigheden af sig og samle sammen paa Rejsetøjet.

En sværlemmet Mand i en af de tredje Klasses Vogne havde allerede længe siddet med Paraplyen i Haanden og sin Vadsæk paa Skødet, en gammeldags Familjevadsæk af den Slags med broderede Figurer paa Siderne, som nu sjælden ses mere. Det var en Mand, der ogsaa af andre Grunde havde pirret sine Medrejsendes Nysgerrighed. Han var landsbyagtig klædt og havde et stort, vejrbrændt Ansigt, i hvis sorte Skæggebund Læberne blussede som Saarrande. Hans Vest var lukket helt op i Halsen, og denne var ombundet med et rødbrøget Tørklæde i Stedet for Flip. Paa Hovedet bar han en bredpullet Kasket med Læderskygge. Dersom ikke Klæderne havde været saa almueagtige, vilde man have antaget ham for en Skolelærer fra Landet. Bonde